

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Milana Procházky a soudkyně Mgr. Ing. Veroniky Baroňové a JUDr. Ing. Venduly Sochorové ve věci

žalobce: **1RIF otevřený podílový fond**
IČO/NIČ/KIČ/NID: 751 60 633
sídlem Pobřežní 620/3, Praha 8
zastoupený advokátem Mgr. Petrem Šmehýlem
sídlem Krakovská 1256/24, Praha 1

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 12. 2016, č. j. 54244/16/5100-31461-701942

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno prvostupňové rozhodnutí Finančního úřadu pro Zlínský kraj, Územního pracoviště ve Vsetíně (dále jen „správce daně“), platební výměr ze dne 6. 11. 2015, č. j. 1772960/15/3312-70462-804918. Tímto rozhodnutím byla žalobci podle zákonného opatření Senátu č. 340/2013 Sb., o dani z nabytí nemovitých věcí, ve znění účinném pro projednávanou věc (dále jen „zákonné opatření č. 340/2013 Sb.“), a podle ustanovení § 139, § 147 a § 90 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“), vyměřena daň z nabytí nemovitých věcí ve výši 449 560 Kč.
2. Dne 19. 6. 2014 byla mezi společností 1. Regionální uzavřený investiční fond, a.s. – právním předchůdcem žalobce (jako prodávajícím) a paní P. S. a panem K. S. (jako kupujícími) uzavřena kupní smlouva, jejímž předmětem byly nemovité věci specifikované v čl. I kupní smlouvy (pozemky parc. č. 2546/1, parc. č. 2547, parc. č. 2561, parc. č. 2562/1, parc. č. 2563, parc. č. 2565 a parc. č. 2566/1, všechny v kat. území Vsetín; a pozemek parc. č. 2564, jehož součástí je budova technické vybavenosti č. p. X, část obce Vsetín), přičemž kupní cena byla sjednána ve výši 10 400 000 Kč.
3. Žalobce podal dne 2. 10. 2014 v zákoně lhůtě daňové přiznání k dani z nabytí nemovitých věcí, jehož přílohou byla kupní smlouva a znalecký posudek ze dne 2. 9. 2014, č. 3203-577/2014, vypracovaný společností Odhadci a znalci CZ, s. r. o. Zjištěná cena převedených nemovitých věcí činila dle znaleckého posudku 11 659 320 Kč. V daňovém přiznání (v příloze č. 1 v tabulce č. 2) byla zvolena zjištěná cena pro určení srovnávací daňové hodnoty. Žalobce uvedl cenu zjištěnou ve výši 11 659 320 Kč (srovnávací daňová hodnota ve výši 75 % ceny zjištěné tak činila 8 744 490 Kč), cenu sjednanou ve výši 10 400 000 Kč a daň z nabytí nemovitých věcí ve výši 415 680 Kč (vypočtena jako 4 % z ceny sjednané, snižena o 8 000 Kč za zpracování znaleckého posudku, tj. ze základu daně 10 392 000 Kč).
4. Správce daně následně žalobci zaslal výzvu k prokázání skutečností ze dne 6. 11. 2014, č. j. 1772862/14/3312-24400-804918, v níž po žalobci požadoval doložení dalších dokumentů specifikovaných v této výzvě v souvislosti s budovou technické vybavenosti č. p. X (výkresová dokumentace, kopie nájemních smluv, včetně případných dodatků, schémata jednotlivých podlaží budovy s vyznačením pronajatých, pronajímatelných a nepronajímatelných ploch, kopie smluv, kterými byla zřízena věcná břemena váznoucí na převáděných nemovitých věcech). Požadované dokumenty byly žalobcem správcem daně dodány dne 19. 11. 2014, výkresovou dokumentaci k budově č. p. 361 správcem daně předložil kupující, pan K. S. Výzvou ze dne 8. 12. 2014, č. j. 1931014/14/3312-70462-804918, správce daně požadoval po žalobci, aby k předloženým nájemním smlouvám doložil splátkové kalendáře s aktuální výší nájemného za všechny pronajaté plochy v budově č. p. 361 za období posledních dvanácti měsíců před

jejím prodejem. Požadované dokumenty žalobce správci daně dodal na CD nosiči dne 11. 12. 2014.

5. Vzhledem k tomu, že správci daně vznikly pochybnosti o správnosti podaného daňového přiznání k dani z nabytí nemovitých věcí a znaleckého posudku č. 3203-577/2014, vyzval žalobce dle ustanovení § 89 odst. 1 daňového řádu výzvou ze dne 2. 4. 2015, č. j. 739648/15/3312-70462-804918, k jejich odstranění. Podrobná specifikace pochybností správce daně o správnosti údajů byla popsána v uvedené výzvě, na kterou krajský soud pro stručnost odkazuje. Žalobce reagoval na výzvu podáním ze dne 5. 5. 2015, jehož přílohou bylo dodatečné daňové přiznání a dále fotokopie dodatku č. 1 ze dne 23. 4. 2015 ke znaleckému posudku. Dne 25. 5. 2015 pak žalobce předložil správci daně také originál tohoto dodatku. Správce daně následně zjistil, že nebyly odstraněny všechny pochybnosti, které měl o předloženém znaleckém posudku, kdy přetrvávaly pochybnosti o správnosti zatřídění budovy č. p. 361 jako budovy typu F, o správnosti ocenění budovy č. p. 361 kombinací nákladového a výnosového způsobu a o správnosti indexu I_p pozemků. Správce daně zaslal Městskému úřadu ve Vsetíně výzvu k poskytnutí informací ze dne 10. 6. 2015, č. j. 1278583/15/3312-70462-804918, kdy žádal o sdělení informací stran kolaudace, či případné rekolaudace nebo změny užívání budovy č. p. X. Požadované informace byly správci daně poskytnuty sdělením ze dne 23. 6. 2015, č. j. MUVS-S 6951/2015/OÚPSŘD-330/Sa-2, z něhož vyplynulo, že kolaudační rozhodnutí na stavbu telekomunikační budovy bylo vydáno dne 2. 10. 1995 (PM 3. 10. 1995), dne 27. 6. 2006 bylo vydáno kolaudační rozhodnutí na stavební úpravy části 2. NP budovy č. p. 361 směřující ke změně účelu užívání z kanceláře č. 203 na technologický prostor (kolokační centrum) a dne 14. 11. 2012 byl vydán souhlas se změnou užívání stavby – místností č. 303, 326 a 327 ve 3. NP budovy č. p. 361 na provozovnu nehtového studia.
6. Dne 7. 8. 2015 správce daně na základě znaleckého posudku, dodatku č. 1 a dalších důkazních prostředků, které měl k dispozici, vypracoval úřední ocenění č. FÚ/471/14/12, podle kterého zjištěná cena nemovitých věcí, které byly předmětem kupní smlouvy, činila 14 998 130 Kč. Správce daně zaslal žalobci sdělení o výsledku postupu k odstranění pochybností ze dne 25. 9. 2015, č. j. 1609813/15/3312-70462-804918, ve kterém žalobce poučil o možnosti podat návrh na pokračování v dokazování a návrh na provedení dalších důkazních prostředků. Žalobce této možnosti nevyužil, a protože ani správce daně neshledal důvody k pokračování v dokazování, vydal ve věci prvostupňové rozhodnutí, platební výměr ze dne 6. 11. 2015, č. j. 1772960/15/ 3312-70462-804918, kterým žalobci vyměřil daň z nabytí nemovitých věcí ve výši 449 560 Kč. Daň vyměřená správcem daně tak byla o 33 880 Kč vyšší než daň tvrzená žalobcem.
7. Proti uvedenému platebnímu výměru se žalobce bránil odvoláním, které žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 7. 12. 2016, č. j. 54244/16/5100-31461-701942, jako nedůvodné zamítl a prvostupňové rozhodnutí správce daně potvrdil.

II. Obsah žaloby

8. Žalobce v podané žalobě nesouhlasil s postupem správce daně předcházejícím vydání prvostupňového platebního výměru, nesouhlasil ani s výrokem platebního výměru, stejně jako s postupem žalovaného a závěry žalobou napadeného rozhodnutí, kterým byla žalobci uložena povinnost nemající oporu v platných právních předpisech - povinnost uhradit daň, která neodpovídá smyslu ani účelu zákonného opatření č. 340/2013 Sb. a která je v rozporu ústavním pořádkem České republiky.
9. Žalobce se domníval, že správce daně v posuzovaném případě nezdůvodnil svůj postup, ani to, ohledně jaké skutečnosti a z jakých důvodů měl pochybnosti o správnosti stanovené daně. Žalobce měl za to, že správce daně v daňovém řízení nepostupoval v souladu s platnými právními předpisy, jak mu ukládá § 5 odst. 1 daňového řádu, a současně porušil svou povinnost šetřit práva a právem chráněné zájmy osob zúčastněných na správě daní dle ustanovení § 5 odst. 3 daňového řádu. Pokud se jednalo o provedení úředního ocenění nemovité věci, žalobce uvedl, že osoba znalce musí být vždy osobou odlišnou od správce daně, kdy při objasňování odborné otázky je třeba kromě odbornosti též znalecké (vědecké) objektivity, nepodjatosti a nestrannosti, k čemuž žalobce odkázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 7. 2010, č. j. 7 Afs 50/2010 - 60. Žalobce dále namítal, že postup správce daně odporoval ustanovení § 8 odst. 2 daňového řádu, a lze jej označit za zcela nepředvídatelný. To se nejmarkantnějším způsobem projevilo při srovnání daňového řízení ve věci vkladu V-3479/2012-810, týkajícího se daně z převodu nemovitostí identických s věcmi, které byly převáděny v tomto řízení, kdy i v tomto řízení byl znalecký posudek zpracován stejným znalcem za použití stejného předpisu u stejných nemovitostí a správce daně proti němu nic nenamítal.
10. Žalobce zpochybňoval rovněž správnost provedeného úředního ocenění, podle kterého správce daně klasifikoval převáděnou stavbu jako budovu typu „P“. Dle žalobce přitom pro klasifikaci nebyla podstatná zařízení umístěná ve stavbě (v budově), pokud jsou demontovatelná. Proto v případě, jsou-li na nemovitosti žalobce umístěna telekomunikační zařízení, která jsou demontovatelná, případně, která nebyla součástí dodávky stavebního díla (tedy budovy), nelze účel užití takových zařízení použít pro klasifikaci budovy jako takové. Rovněž neutrální plochy nemohou mít na klasifikaci budovy žádný vliv. Dle žalobce bylo pro klasifikaci budovy jako administrativní nutné k její základní funkci, kterou jsou kanceláře, připočítat obchody a služby včetně drobných skladů. Pak by bylo zřejmé, že prostory použitelné pro klasifikaci budovy v rámci užití telekomunikace jsou v rozsahu telekomunikační budova: 322,24 m²; a administrativní budova: 503 m². V této souvislosti žalobce namítal, že správce daně ani žalovaný nikdy neuskutečnili místní šetření za účelem zjištění reálného využití toho kterého prostoru v nemovitosti. Přitom i zákon o oceňování majetku předpokládá v ustanovení § 3 odst. 2, že pro účely oceňování se stavba posuzuje podle účelu užití. Pokud by bylo místní šetření provedeno, správce daně či žalovaný by nutně museli dojít k odlišnému závěru stran účelu užití místností č. 208, 408, 215, 219, 219A, 016, 013, 010, 003 a 004. Žalobce tak namítal nedostatečně provedené dokazování ve vztahu ke stanovení účelu užití jednotlivých místností, v důsledku čehož pokládal závěry správce daně i žalovaného stran

provedené klasifikace stavby za nesprávné a nezákonné. K tomu žalobce v podané žalobě navrhl provést důkaz místním šetřením.

11. Žalobce rovněž namítal protiústavnost takto uložené daňové povinnosti, a to především s ohledem na její nepředvídatelnost. V případě daně z nabytí nemovitých věcí si je totiž dle žalobce poplatník sice vědom toho, že z nabývací hodnoty bude muset odvést daň a je si vědom i toho, že sazba této daně činí 4 % ze základu, nicméně již neví a vědět nemůže, jaká bude samotná výše nabývací hodnoty, neboť tato se zjišťuje až ke dni nabytí nemovitých věcí kupujícím, tedy ke dni podání návrhu na vklad vlastnického práva k nemovitostem ve prospěch kupujícího. Tyto skutečnosti proto dle žalobce nekorespondují s požadavkem na předvídatelnost daně, resp. předvídatelnost povinnosti, která je osobě ukládána na základě zákona. Žalobce byl proto přesvědčen, že není dána legitimita daně, resp. daňové povinnosti, zasahuje-li tato do majetkových práv osoby tím způsobem, že zdaňuje výnos, který není reálně možné na trhu dosáhnout a ještě tento výnos (hodnotu nemovitosti), uměle zvyšuje prostřednictvím podzákonného předpisu.
12. S ohledem na výše uvedené skutečnosti proto žalobce v závěru podané žaloby navrhl, aby krajský soud napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i jemu předcházející prvostupňové rozhodnutí správce daně, zrušil, věc vrátil správním orgánům k dalšímu řízení a žalovanému uložil povinnost nahradit žalobci náklady řízení.

III. Vyjádření žalovaného

13. Žalovaný ve svém vyjádření k podané žalobě uvedl, že jak správce daně, tak žalovaný postupovali v předcházejícím řízení v souladu s příslušnými ustanoveními daňového řádu, zákonného opatření č. 340/2013 Sb., zákona č. 151/1997 Sb., o oceňování majetku a změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o oceňování majetku“), a vyhlášky č. 441/2013 Sb., k provedení zákona o oceňování majetku, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „oceňovací vyhláška“). Dle žalovaného správce daně nepochybil, pokud vypracoval úřední ocenění, na základě kterého dospěl k odlišnému závěru o výši ceny zjištěné. Smyslem tohoto postupu nebylo žalobce trestat, nýbrž dosáhnout základního cíle správy daní, kterým je správné zjištění a stanovení daně (včetně následného zabezpečení její úhrady). Žalovaný odmítl tvrzení žalobce, že by pro něj výše daňové povinnosti byla nepředvídatelná. Pokud by žalobcem předložený znalecký posudek byl vypracován správně a v souladu s příslušnými právními předpisy, byla by výše daňové povinnosti žalobce zcela předvídatelná. Nelze dospět k závěru, že by správce daně překročil meze svých pravomocí a uložil žalobci povinnosti nad rámec zákona pouze na základě skutečnosti, že v daňovém řízení dojde ke zjištění a stanovení daně v odlišné výši, než jaká byla žalobcem tvrzena v daňovém přiznání.
14. V souvislosti s otázkou úředního ocenění nemovitostí pak žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 4. 2013, č. j. 8 Afs 32/2012 - 27, v němž Nejvyšší správní soud vyslovil, že dle daňového řádu - na rozdíl od zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o správě daní a poplatků“) - již je

možno zohlednit, zda pracovníci konkrétního správce daně disponují odbornými znalostmi,

v důsledku kterých by ustanovení znalce mohlo být v konkrétní věci nadbytečné. V nyní projednávaném případě přitom správce daně disponoval odbornými znalostmi potřebnými k posouzení otázek v souvislosti se zákonem o oceňování majetku a oceňovací vyhláškou, a proto nebylo povinností správce daně znalce ustanovit.

15. K námitce porušení § 8 odst. 2 daňového řádu žalovaný uvedl, že v nyní projednávané věci nebyl výsledkem daňového řízení u jiného daňového subjektu vázán, naopak byl oprávněn zvážit veškeré skutečnosti, které v průběhu daňového řízení vyšly najevo, a posoudit každý důkaz jednotlivě a všechny důkazy v jejich vzájemné souvislosti. Zároveň doplnil, že každý případ je nutno posuzovat individuálně na základě konkrétních skutkových okolností. K namítané protiústavnosti žalovaný konstatoval, že vůči žalobci bylo postupováno v souladu s platnou a účinnou právní úpravou, která je pro správní orgány závazná, a to až do okamžiku, kdy je vyslovena jejich protiústavnost Ústavním soudem. Tato situace však v daném případě nenastala.
16. Žalovaný rovněž setrval na svém závěru, že se v případě budovy č. p. X jednalo o budovu typu „P“, tj. o budovu pro telekomunikace, nikoliv o budovu administrativní (jak namítal žalobce), přičemž v podrobnostech odkázal na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí. Závěrem proto s ohledem na vše výše uvedené navrhl, aby krajský soud podanou žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV. Replika žalobce

17. Žalobce reagoval na vyjádření žalovaného podáním repliky, v níž doplnil, že účel sledovaný zákonným opatřením č. 340/2013 Sb. je zneužíván za účelem vyššího výběru daně. Tato skutečnost se projevuje tím, že u podobných nemovitostí, jako byly ty v posuzovaném případě, je v důsledku zákonného opatření vybírána daň vyšší, než jaká by byla vybrána v situaci, pokud by se posuzovala reálná hodnota převáděných nemovitostí.
18. Závěr žalovaného, že je při stanovování hodnoty nemovitostí neomylný a že jeho ocenění nemovitostí musí být správné, je dle žalobce nepřijatelný, neboť v minulosti bylo mnohokrát prokázáno, že žalovaný protizákonně provedl ocenění nemovitostí k újmě poplatníka daně, viz např. řízení vedené u Krajského soudu v Brně pod sp. zn. 30 Af 28/2014. Přitom právě způsob zatřídění nemovitostí dle oceňovací vyhlášky představoval v souzené věci nejzásadnější pochybení žalovaného. Ocenění bylo zpracováno, aniž by příslušný pracovník věděl, co oceňuje; chyběly mu reálie nemovitostí podstatné pro jejich ocenění. Proto závěry žalovaného, že budova č. p. 361 je nadále koncipována jako stavba technické vybavenosti, jsou dle názoru žalobce nepřezkoumatelné. Žalobce tak byl přesvědčen, že žalovaný neprovedl veškeré důkazy potřebné pro stanovení správného základu daně, jelikož neprovedl místní šetření za účelem náležitého zjištění stavu nemovitostí. Žalobce v této souvislosti zdůraznil, že provedení místního šetření

by správce daně nijak nezatížilo, neboť předmětné nemovitosti se nacházejí ve vzdálenosti 350 metrů od jeho sídla.

V. Posouzení věci krajským soudem

19. Žaloba byla podána včas [§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)], osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.) a jedná se o žalobu přípustnou (zejména § 65, § 68 a § 70 s. ř. s.). Vzhledem k tomu, že žalobce ve lhůtě dvou týdnů ode dne doručení výzvy nevyjádřil nesouhlas s takovým projednáním věci, ačkoli byl poučen o tom, že nevyjádří-li svůj nesouhlas, bude se mít za to, že souhlas je udělen, a žalovaný s takovým postupem výslovně souhlasil, rozhodl soud v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. o věci samé bez jednání.
20. Dle § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. vycházel soud při přezkoumání žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích uplatněných žalobních bodů, jakož i z pohledu vad, k nimž je povinen přihlížet z úřední povinnosti, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
21. Dle § 1 odst. 1 písm. a) zákonného opatření č. 340/2013 Sb., ve znění účinném pro projednávanou věc, byl poplatníkem daně z nabytí nemovitých věcí převodce vlastnického práva k nemovité věci, jde-li o nabytí vlastnického práva koupí nebo směnou, a převodce a nabyvatel se v kupní smlouvě nebo směnné smlouvě nedohodnou, že poplatníkem je nabyvatel.
22. Předmětem daně z nabytí nemovitých věcí je dle § 2 odst. 1 písm. a) zákonného opatření úplatné nabytí vlastnického práva k nemovité věci, která je pozemkem, stavbou, částí inženýrské sítě nebo jednotkou nacházejícími se na území České republiky.
23. Podle § 10 zákonného opatření platí, že základem daně z nabytí nemovitých věcí je nabývací hodnota snižovaná o uznatelný výdaj.
24. Dle § 11 odst. 1 zákonného opatření je nabývací hodnotou
- a) sjednaná cena,
 - b) srovnávací daňová hodnota,
 - c) zjištěná cena nebo
 - d) zvláštní cena.
- Podle odst. 2 téhož ustanovení zákonného opatření se nabývací hodnota stanoví ke dni, kdy nastala skutečnost, která je předmětem daně z nabytí nemovitých věcí.
25. Dle § 12 odst. 2 zákonného opatření je nabývací hodnotou srovnávací daňová hodnota, je-li vyšší než sjednaná cena.
26. Srovnávací daňová hodnota je dle § 14 odst. 1 zákonného opatření částka odpovídající 75 % směrné hodnoty nebo zjištěné ceny.

27. Dle § 16 zákonného opatření je zjištěnou cenou cena zjištěná podle zákona upravujícího oceňování majetku, tj. podle zákona o oceňování majetku a jeho prováděcí oceňovací vyhlášky.
28. Dle § 36 odst. 1 písm. a) zákonného opatření je přílohou daňového priznání znalecký posudek
o ceně zjištěné, je-li nabývací hodnotou zjištěná cena.
29. Z obsahu podané žaloby je zřejmé, že žalobce především nesouhlasí se zařazením budovy č. p. 361 do typu „P“, tedy budovy pro telekomunikace, nádraží, terminály a budovy k nim příslušející. Postup správce daně, který uvedenou budovu zařadil dle kolaudačního rozhodnutí
a evidence v katastru nemovitostí do kategorie „technické vybavení“, je dle žalobce v příkrém rozporu se zákonem o oceňování majetku, když pro účely oceňování má být stavba posuzována dle účelu jejího současného užití. O důvodnosti takto uplatněných žalobních námitek krajský soud uvážil následovně:
30. Podle § 3 odst. 2 zákona o oceňování majetku se pro účely oceňování stavba posuzuje podle účelu užití. Při nesouladu mezi účelem užití stavby uvedeným v kolaudačním rozhodnutí
nebo v kolaudačním souhlasu nebo ve stavebním povolení nebo ve veřejnoprávní smlouvě nahrazující stavební povolení nebo v ohlášení či v oznámení stavebníka stavebnímu úřadu nebo v souhlasu stavebního úřadu nebo v certifikátu autorizovaného inspektora a skutečným užitím se při oceňování vychází ze skutečného užití stavby. Nejsou-li zachovány doklady o účelu, pro který byla stavba povolena, nebo při nesouladu mezi stavem
uvedeným v katastru nemovitostí a skutečným stavem platí, že stavba je určena k účelu, pro který je svým stavebně technickým uspořádáním vybavena. Jestliže vybavení stavby nasvědčuje několika účelům, má
se za to, že stavba je určena k účelu, ke kterému se užívá bez závad.
31. Podle § 28 oceňovací vyhlášky platí, že je-li stavba určena nebo užívána k různým účelům, ocení se celá stavba podle převažujícího účelu užití, lze-li tento určit, přičemž se nepřihlíží k půdnímu
a podkrovnímu prostoru zemědělských staveb užívaných ke skladování zemědělských produktů. Nelze-li účel užití určit, ocení se počet měrných jednotek stavby užívaný ke stejnému účelu základní cenou za měrnou jednotku uvedenou ve vyhlášce podle tohoto účelu užití. Tato základní cena se upraví příslušnými koeficienty, přičemž K_I je vázán na použitou
základní cenu. Půdní a sklepní prostor, pokud není užíván nebo upraven k užívání pro určitý účel, se rozdělí poměrem objemu obestavených prostorů užívaných k různým účelům a ocení se cenou uvedenou v této vyhlášce pro daný účel užívání.
32. Podle § 31 odst. 1 oceňovací vyhlášky se kombinací nákladového a výnosového způsobu oceňuje stavba, jejíž cena se určí nákladovým způsobem podle § 12, pokud k datu ocenění a) je celá stavba pronajata,

- b) je částečně pronajatá, jde-li o stavbu, nebo její převažující část, typu F, H, J, K, R, S, Z podle přílohy č. 8 k této vyhlášce, nebo typu C, I, J podle přílohy č. 9 k této vyhlášce,
- c) není stavba pronajatá, ale jde o stavbu typu F, H, J, K, R, S, Z podle přílohy č. 8 k této vyhlášce, nebo typu C, I, J podle přílohy č. 9 k této vyhlášce a její stavebně technický stav pronajmutí umožňuje.

33. V projednávané věci ze správního spisu vyplynulo, že správce daně se výzvou k poskytnutí údajů ze dne 10. 6. 2015, č. j. 1278583/15/3312-70462-804918, v souladu s § 57 odst. 1 písm. a) daňového řádu obrátil na Městský úřad Vsetín s žádostí o sdělení, kdy a jak byla budova č. p. X kolaudována, zda došlo od data kolaudace k rekolaudaci, případně ke změně užívání této budovy. Městský úřad Vsetín, odbor územního plánování, stavebního úřadu a dopravy, v odpovědi na tuto výzvu ze dne 23. 6. 2015, č. j. MUVS-S 6951/2015/OÚPSŘD-330/Sa-2, výslovně uvedl, že z dokumentace k budově č. p. X vyplývá, že kolaudační rozhodnutí na stavbu telekomunikační budovy bylo vydáno dne 2. 10. 1995 pod č. j. výst. 330/95-8198/914; dne 27. 6. 2006 pod č. j. MUVS-S 9733/2016 OVÚPD/Su-8 bylo vydáno kolaudační rozhodnutí na stavební úpravy části 2. NP budovy směřující ke změně účelu užívání z kanceláře č. 203 na technologický prostor (kolokační centrum), a dne 14. 11. 2012 pod č. j. MUVS-S 11303/2012/OÚPSŘ-330/Sa byl vydán souhlas se změnou užívání části stavby – místností č. 303, 326, 327 ve 3. NP budovy na provozovnu nehtového studia.
34. Dále správce daně zjistil, že k převažující části budovy cca 436 m² (dle smlouvy o zřízení věcného břemene evidované na Katastrálním úřadě pro Zlínský kraj, Katastrálním pracovišti Vsetín, pod sp. zn. V-162/2012-810) bylo zřízeno věcné břemeno užívání pro účely společnosti Telefónica Czech Republic, a.s., a to v souvislosti s její podnikatelskou činností v oblasti zajišťování komunikačních sítí a poskytování služeb elektronických komunikací. V katastru nemovitostí je předmětná budova zapsána jako stavba technického vybavení, tj. stavba, která je součástí sítě technického vybavení, např. sítě energetické (elektrické silové vedení, plynovod a teplovod).
35. Z doložené projektové dokumentace této stavby dále vyplynulo, že budova obsahuje technické vybavení pro provoz telekomunikačních služeb v následujícím rozsahu: provozní místnosti s PC technikou, s klimatizací, dieselagregát jako nouzový zdroj elektrické energie v případě výpadku elektrického proudu, ventilační průduchy s vyvedením nad střešní konstrukci, požární hydranty v jednotlivých podlažích s napojením na rozvod požární vody, bezpečnostní protipožární hlásiče a čidla a zabezpečovací zařízení proti vniknutí nepovolaných osob.
36. Podle Klasifikace stavebních děl CZ-CC, vydané Českým statistickým úřadem, se jako budovy pro telekomunikace, nádraží, terminály a budovy k nim příslušející (s kódem CZ-CC 1241) zatřídí mimo jiné budovy pro telekomunikace, rozhlasové a televizní vysílání, např. budovy telefonních ústředí, telekomunikačních centrál. Podle přílohy č. 8

oceňovací vyhlášky budově, jež je podle Klasifikace stavebních děl CZ-CC zatříděna jako budova s kódem CZ-CC 1241, přísluší zatřídění jako budova typu „P“.

37. Jak již bylo uvedeno výše, podle ustanovení § 3 odst. 2 zákona o oceňování majetku se stavba oceňuje podle účelu užití. Účel užití je prioritně zjišťován z kolaudačního rozhodnutí nebo kolaudačního souhlasu, pokud je však dán nesoulad mezi kolaudačním rozhodnutím

či kolaudačním souhlasem, došlo-li ke ztrátě dokladu s uvedením účelu, pro který byla stavba povolena, nebo vznikl-li nesoulad mezi stavem uvedeným v katastru nemovitostí a skutečným stavem, potom platí, že stavba je určena k účelu, pro který je svým stavebně technickým uspořádáním vybavena.

38. Krajský soud je přitom ve shodě s žalovaným toho názoru, že z výše vyjmenovaných listin nevyplývá, že by zde vznikl nesoulad mezi účelem užití určeným kolaudačním rozhodnutím

a skutečným stavem. Lze jistě připustit, že využití některých ploch se v předmětné budově mohlo během let změnit, některé prostory byly pronajímány a z doložených nájemních smluv uzavřených mezi vlastníkem budovy jako pronajímatelem a nájemci vyplynulo, že tyto místnosti sloužily jako kanceláře, obchody či sklady. Dle krajského soudu však nadále platí, že předmětná budova je přizpůsobena a využívána k plnění funkce zajišťování komunikačních sítí

a poskytování služeb elektronických komunikací, přičemž za podstatný je třeba označit právě soulad mezi účelem užití určeným kolaudačním rozhodnutím a stavem, který vyplynul z důkazních prostředků, které žalobce v předcházejícím řízení předložil (výkresů jednotlivých podlaží, nájemních smluv, smlouvě o zřízení věcného břemene).

39. Pokud se jedná o užívání konkrétních žalobcem namítaných místností, již žalovaný k tomu

v napadeném rozhodnutí uvedl (a krajský soud se s ním po posouzení spisové dokumentace v plném rozsahu ztotožňuje), že místnost č. 208 (11,58 m²) je v dodatku č. 1 k nájemní smlouvě uzavřené dne 10. 9. 2013 s nájemcem Telefónica Czech Republic, a.s. označena jako technologická s účelem užívání „výkon komunikačních činností na území ČR“; místnost č. 408

(9,27 m²) je nájemní smlouvou uzavřenou s nájemcem Vodafone Czech Republic a.s. pronajata jako technologická, současně s ní je pronajata část střechy budovy pro umístění dvou anténních stožárů a kabelových tras pro provozování veřejné mobilní telekomunikační sítě; místnosti č. 003, č. 004, č. 010, č. 016, č. 215, č. 219 a č. 219A jsou uvedeny v příloze č. 2 - část A smlouvy o zřízení věcného břemene uzavřené s oprávněným z věcného břemene, společností Telefónica Czech Republic, a.s. označeny jako místnosti s účelem užívání „výkon komunikačních činností

na území ČR“. Ze smlouvy o zřízení věcného břemene pak zároveň vyplývá, že oprávněný z věcného břemene je oprávněn užívat nejen místnosti specifikované v její příloze č. 2 - část A, ale i další části budovy č. p. 361 (viz příloha č. 2 - část B smlouvy o zřízení věcného břemene),

a to k vedení kabelových tras vnitřního komunikačního vedení veřejné komunikační sítě a dalších s jejím provozem souvisejících zařízení. Z celkové velikosti podlahových ploch tak

v budově

č. p. 361 je pro telekomunikační účely užíváno 459,63 m², pro kanceláře 365,15 m², obchody 86,41 m² a sklady 36,86 m².

40. Ze znění ustanovení § 28 oceňovací vyhlášky je přitom patrné, že účel užívání budovy je nutno posuzovat z pohledu velikosti objemu prostorů užívaných k jednotlivým účelům, nikoliv z pohledu výměry ploch. I kdyby tedy některé z žalobcem označených místností skutečně sloužily toliko jako pomocné komunikační prostory, krajský soud vzhledem k tomu, že pro účel telekomunikací jsou na základě smlouvy o zřízení věcného břemene užívány i další části budovy č. p. X, považuje za převažující účel užívání budovy dle objemových podílů telekomunikace. Proto ani krajský soud neshledal důvod provádět v řízení žalobcem navrhované místní šetření, neboť s ohledem na dokazování provedené v daňovém řízení nemá pochybnosti o převažujícím účelu užívání předmětné budovy č. p. X.
41. V návaznosti na výše uvedené pak nelze přisvědčit názoru žalobce, že pro účely klasifikace budovy měly být připočítány podlahové výměry obchodu a služeb včetně skladů k podlahové výměře kanceláří. Dle krajského soudu nemá tento názor oporu v zákoně o oceňování majetku, oceňovací vyhlášce, ani v samotné klasifikaci stavebních děl CZ-CC. Příloha č. 8 oceňovací vyhlášky, stejně jako klasifikace stavebních děl CZ-CC, uvádí obchody, sklady i kanceláře v samostatných klasifikačních skupinách, přičemž tyto není možné v procesu zatřídování budovy dle oceňovací vyhlášky účelově slučovat tak, aby žalobce na základě tohoto sloučení mohl dojít k pro něj výhodnějšímu převažujícímu účelu užití budovy.
42. Lze tedy shrnout, že budova č. p. X byla kolaudována za účelem užití telekomunikační budova, přičemž v průběhu času nedošlo ke změně účelu užití této budovy v takovém rozsahu, aby bylo možno konstatovat, že převažující část budovy slouží jinému účelu, než pro který byla tato budova kolaudována. Dle ustanovení § 3 odst. 2 zákona o oceňování majetku by se při oceňování vycházelo ze skutečného užití stavby pouze za předpokladu, že by byl dán nesoulad mezi účelem užití stavby uvedeným v kolaudačním rozhodnutí a skutečným užitím. Na základě provedených důkazů však správce daně ani žalovaný neshledali, že by tento nesoulad byl v předmětném případě dán, když budova č. p. X nadále naplňuje znaky stavby technické vybavenosti a stavebně-technicky je také přizpůsobena k plnění funkce zajišťování komunikačních sítí a poskytování služeb elektronických komunikací. Oceňovaná budova č. p. 361 byla ke dni právních účinků vkladu práva do katastru nemovitostí (tj. ke dni 16. 7. 2014) částečně pronajata. Jelikož stavba typu „P“, která je částečně pronajata, není vyjmenována v ustanovení § 31 odst. 1 mezi těmi typy staveb, u kterých se ocenění provádí kombinací nákladového a výnosového způsobu, musela být takto zařazená budova oceněna v souladu s § 12 oceňovací vyhlášky nákladovým způsobem. Krajský soud se tak i v tomto ohledu ztotožnil se závěry správce daně, resp. žalovaného, a jejich závěry rovněž považuje za plně přezkoumatelné.
43. K námitkám směřujícím proti postupu správce daně krajský soud z obsahu předloženého správního spisu ověřil, že žalobce podal daňové přiznání k dani z nabytí nemovitých věcí,

včetně povinných příloh, ve lhůtě stanovené v zákonném opatření č. 340/2013 Sb. Za účelem správného zjištění a stanovení daně správce daně vyzval žalobce k prokázání skutečností dle § 92 odst. 4 daňového řádu výzvou ze dne 6. 11. 2014, č. j. 1772862/14/3312-24400-804918, a výzvou ze dne 8. 12. 2014, č. j. 1931014/14/3312-70462-804918, kde přesně specifikoval písemnosti, které měl žalobce doložit. Na obě výzvy žalobce reagoval a požadované písemnosti správci daně předložil. Na jejich základě pak správci daně vznikly pochybnosti o správnosti podaného daňového přiznání k dani z nabytí nemovitých věcí a správnosti znaleckého posudku č. 3203-577/2014, a proto byl žalobce výzvou ze dne 2. 4. 2015, č. j. 739648/15/3312-70462-804918, dle § 89 odst. 1 daňového řádu vyzván k jejich odstranění. Ve výzvě správce daně požadoval odstranění pochybností stran správnosti údajů tvrzených v podaném daňovém přiznání k dani z nabytí nemovitých věcí, které ve výzvě podrobně rozepsal, a dále o správnosti zařazení budovy č. p. X jako budovy typu F. Žalobce reagoval na výzvu dne 5. 5. 2015 podáním nazvaným jako „Ostatní oznámení, sdělení, prohlášení“ se dvěma přílohami, a to dodatečným přiznáním k dani z nabytí nemovitých věcí a fotokopií dodatku č. 1 ze dne 23. 4. 2015 ke znaleckému posudku č. 3203-577/2014. Správce daně provedl kontrolu dodatku č. 1 ke znaleckému posudku č. 3203-577/2014, a dospěl k závěru, že všechny ve výzvě obsažené pochybnosti nebyly odstraněny (konkrétně pochybnosti

o správnosti zařazení budovy č. p. X jako budovy typu F, pochybnosti o správnosti ocenění budovy č. p. X kombinací nákladového a výnosového způsobu a dále pochybnosti o správnosti indexu I_p pozemku). Správce daně proto za použití znaleckého posudku č. 3203-577/2014, dodatku č. 1 ke znaleckému posudku č. 3203-577/2014 a dalších důkazních prostředků vypracoval vlastní úřední ocenění ze dne 7. 8. 2015, č. FÚ/471/14/12.

44. Následně správce daně zaslal daňovému subjektu sdělení o výsledku postupu k odstranění pochybností ze dne 25. 9. 2015, č. j. 1609813/15/3312-70462-804918, jehož přílohou byl úřední záznam ze dne 25. 9. 2015, č. j. 1517590/15/3312-70462-804918, a úřední ocenění ze dne 7. 8. 2015, č. FÚ/471/14/12. V uvedeném úředním záznamu správce daně podrobně popsal průběh daňového řízení, včetně stanovení ceny zjištěné a daně z nabytí nemovitých věcí.

Žalobce

byl

v tomto sdělení poučen, že může podat návrh na pokračování v dokazování a návrh na provedení dalších důkazních prostředků dle § 90 odst. 2 daňového řádu, této možnosti však nevyužil. Jelikož správce daně neshledal důvody k pokračování v dokazování, vyměřil podle zákonného opatření č. 340/2013 Sb. a podle § 139, § 147 a § 90 daňového řádu žalobci platebním výměrem ze dne 6. 11. 2015, č. j. 1772960/15/3312-70462-804918, daň z nabytí nemovitých věcí ve výši 449 560 Kč ze základu dane 11 239 000 Kč (75 % ceny zjištěné snížené o uznatelný výdaj).

45. S ohledem na výše uvedené proto nelze žalobci přisvědčit, tvrdil-li v podané žalobě, že správce daně neodůvodnil svůj postup při vyměření daně z nabytí nemovitých věcí a neumožnil žalobci doložit další dokumenty či jiné listiny, kterými mohl pochybnosti odstranit. Žalobci byly výzvou ze dne 2. 4. 2015, č. j. 739648/15/3312-70462-804918, sděleny zcela konkrétní pochybnosti správce daně o správnosti žalobcem podaného daňového přiznání a předloženého znaleckého posudku, k jejichž odstranění byl žalobce vyzván. Stejně tak byl žalobci sdělen výsledek postupu k odstranění pochybností a žalobce byl poučen, že může podat návrh na pokračování

v dokazování a návrh na provedení dalších důkazních prostředků dle ustanovení § 90 odst. 2 daňového řádu. Pokud měl tedy žalobce za to, že závěry správce daně nejsou správné, mohl

v souladu s ustanovením § 90 odst. 2 daňového řádu navrhnout pokračování v dokazování, či provedení dalších důkazních prostředků. Takový návrh však žalobce nevznnesl.

46. Žalobce dále v podané žalobě namítal, že k posouzení odborných skutečností při určování ceny zjištěné je třeba odborných znalostí, kterými správce daně nedisponuje. Ani této žalobní námitce však krajský soud nepřisvědčil. Daňový řád v ustanovení § 95 odst. 1 písm. a) stanoví, že správce daně může ustanovit znalce k prokázání skutečností rozhodných pro správné zjištění a stanovení daně, závisí-li rozhodnutí na posouzení otázek, k nimž je třeba odborných znalostí, které správce daně nemá. Ačkoliv zákon používá slovo „může“, odborná komentářová literatura se shoduje, že při naplnění hypotézy této právní normy je povinností správce daně v takovém případě znalce ustanovit (srovnej k tomu např. komentář k ustanovení § 152 daňového řádu, In *Baxa, J. a kol. Daňový řád. Komentář. Praha: Wolters Kluwer Česká republika, 2011*). Odkazoval-li žalobce v této souvislosti na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 7. 2010, č. j. 7 Afs 50/2010 - 60, dostupný na www.nssoud.cz, je třeba konstatovat, že jeho závěry se vztahují na skutkový stav posuzovaný podle již neúčinného zákona o správě daní a poplatků. V rozsudku ze dne 15. 4. 2013, č. j. 8 Afs 32/2012 - 27, dostupném na www.nssoud.cz, naopak Nejvyšší správní soud vyslovil, že podle daňového řádu (na rozdíl od zákona o správě daní a poplatků) je již možné zohlednit, zda pracovníci konkrétního správce daně disponují odbornými znalostmi, v důsledku kterých by ustanovení znalce mohlo být v konkrétní věci nadbytečné.
47. V nyní souzené věci správce daně shledal ve znaleckém posudku č. 3203-577/2014 předloženém k daňovému přiznání řadu pochybností, které zpracovatel znaleckého posudku sám následně v dodatku č. 1 opravil a částečně odstranil. Správce daně tak prokázal, že má dostatečné odborné znalosti rozhodné pro správné zjištění a stanovení daně. Jestliže pak u pochybností, které nebyly odstraněny, správce daně při vypracování úředního ocenění vycházel z podkladů předložených žalobcem (ze znaleckého posudku č. 3203-577/2014 a k němu zpracovaného dodatku č. 1), považuje krajský soud tento postup za souladný s ustanovením § 95 daňového řádu, a to i s ohledem na zásadu hospodárnosti obsaženou v § 7 odst. 2 daňového řádu. Nelze tedy považovat za pochybení, pokud správce daně přistoupí k vlastnímu úřednímu výpočtu ceny nemovité věci, vykazuje-li výpočet ceny doložený daňovým subjektem chyby, které nebyly ani přes výzvu správce daně odstraněny (k tomu shodně srovnej i rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 21. 11. 2018, č. j. 30 Af 26/2017 - 60, dostupný na www.nssoud.cz).
48. Krajský soud se neztotožnil ani s námitkou žalobce stran nepředvídatelnosti postupu správce daně. K tomu uvádí, že dle ustanovení § 8 odst. 2 daňového řádu správce daně dbá na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly. Dle § 1 odst. 2 daňového řádu je správa daně postup, jehož cílem je správné zjištění a stanovení daní a zabezpečení jejich úhrady. Povinností správce daně tak s ohledem na právě uvedené je posoudit okolnosti každého jednotlivého případu samostatně a stanovit daň ve správné

výši. Správce daně, potažmo žalovaný, přitom není výsledkem daňového řízení u jiného daňového subjektu vázán. Naopak je nutné, aby zvážil veškeré skutečnosti, které v průběhu daňového řízení vyjdou najevo, a posoudil v souladu s ustanovením § 8 daňového řádu každý důkaz jednotlivě a všechny důkazy v jejich vzájemné souvislosti. Pokud tedy prvostupňový správce daně v případě jiného daňového subjektu nepojal pochybnosti o správnosti stanovené daně z nabytí nemovitých věcí, nemůže tato skutečnost zakládat legitimní očekávání žalobce v tom smyslu, že v budoucnu ve vztahu k předmětným nemovitostem již nebude možno vzniklé pochybnosti nikdy vyslovit. Shledal-li správce daně v posuzovaném případě pochybnosti o správnosti žalobcem podaného daňového přiznání a předloženého znaleckého posudku, pak v souladu se zásadou zákonnosti naopak byl nucen postupovat tak, aby tyto pochybnosti byly odstraněny. V opačném případě by totiž nemohl být naplněn základní cíl správy daní, kterým je správné zjištění a stanovení daní a zabezpečení jejich úhrady.

49. Krajský soud souhlasil také s posouzením žalovaného, že v předmětném daňovém řízení správce daně neporušil ustanovení § 5 odst. 1 ani odst. 3 daňového řádu, neboť žalobci neukládal povinnosti nad rámec zákona a požadoval jen takové důkazní prostředky, které byly nezbytné pro správné stanovení základu daně. Všechny úkony správce daně, které tento činil a směřoval ke správnému stanovení daně, byly provedeny v souladu s právními předpisy, přičemž nedošlo ani k porušení základních zásad správy daní. Žalobce nebyl postupem správce daně nijak trestán, vyměření daně nelze pokládat za sankci. Názor, že by vyměření daně představovalo „trest“, byl jasně odmítnut i v usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 11. 2015, č. j. 4 Afs 210/2014 - 57, publikovaném pod č. 3348/2016 Sb. NSS. Pokud je tedy daň vyměřena způsobem souladným se zákonem, který nadto koresponduje s jejím účelem (a nejde o případ šikanózního postupu ze strany státních orgánů), nelze ji pokládat za „trest“. Ačkoli rozšířený senát Nejvyššího správního soudu shora uvedené závěry vyslovil na případu týkajícím se daně z příjmů právnických osob, jedná se dle krajského soudu o výklad ustanovení daňového řádu a jemu předcházejícího zákona o správě daní a poplatků mající obecný přesah, a tedy je možno tyto závěry vztáhnout také na řízení o vyměření daně z nabytí nemovitých věcí.
50. Ve vztahu k žalobcem namítané protiústavnosti daně z nabytí nemovitých věcí, a to především s ohledem na způsob stanovení základu daně a s tím související nepředvídatelností výše daňové povinnosti, pak krajský soud nejprve podotýká, že Ústavní soud již ve svých nálezech ze dne 3. 4. 2003, sp. zn. IV. 500/01, ze dne 3. 6. 2003, sp. zn. II. ÚS 487/01, a ze dne 21. 4. 2009, sp. zn. Pl. ÚS 29/08, všechny dostupné na <http://nalus.usoud.cz>, posuzoval mj. i ústavnost interpretace a aplikace ustanovení § 8, § 9, § 10 a § 10 dříve platného a účinného zákona č. 357/1992 Sb., o dani dědické, dani darovací a dani z převodu nemovitostí (dále jen „zákon č. 357/1992 Sb.“).
51. Přestože zákonné opatření č. 340/2013 Sb. jako základ daně nyní nově určuje nabývací hodnotu sníženou o uznatelný výdaj a předmět daně vymezuje oproti zákonu č. 357/1992

Sb. jako „úplatné nabytí vlastnického práva k nemovité věci“, tato částečně odlišná formulace nemá dle krajského soudu věcné dopady, jelikož i přes užití jiné terminologie při vymezení předmětu daně se zákonné opatření č. 340/2013 Sb. (v rozhodném znění) a zákon č. 357/1992 Sb. ve vztahu ke stanovení základu daně neliší. Zákonné opatření pak obsahuje definici ceny sjednané v § 13

a definici srovnávací daňové hodnoty v § 14 (75 % zjištěné ceny), z nichž nabývací hodnotou

je vždy hodnota vyšší. Nejvyšší správní soud přitom setrvale judikuje, že změna právní úpravy zpravidla nevyklučuje použitelnost judikatury k předchozí právní úpravě, zejména pokud

je obdobná, nebo zachovává-li shodný smysl a účel (srovnej např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 12. 2012, č. j. 2 Ans 15/2012 - 22, dostupný na www.nssoud.cz). Tak je tomu nepochybně i v nyní posuzovaném případě.

52. V posledně zmiňovaném nálezu přitom Ústavní soud posuzoval návrh Nejvyššího správního soudu, který se domníval, že samotná daň z převodu nemovitostí je protiústavní. Návrh

na vyslovení protiústavnosti ustanovení § 8 odst. 1 písm. a), § 9 odst. 1 písm. a), § 10 písm. a), věty první, a § 15 zákona č. 357/1992 Sb. však Ústavní soud zamítl, přičemž ve svém nálezu uvedl, že „posuzování protiústavnosti daní z hlediska tří základních funkcí daní a daňového systému,

a to funkce alokační, distribuční a stabilizační, náleží do kompetence demokraticky zvoleného zákonodárce. (...) Pokud by k němu Ústavní soud přistoupil, vstupoval by do pole jednotlivých politik, jejichž racionalitu nelze z hlediska ústavnosti dost dobře hodnotit. Efektivitu daní Ústavní soud rovněž zpravidla nepřezkoumává

s výhradou těch případů, kdy by neefektivita určité daně založila zřejmou nerovnost v daňovém zatížení jednotlivých tuzemců. Ústavnímu soudu přísluší jen přezkoumávat, zda daná daňová opatření nezasahují

do ústavně garantovaného majetkového substrátu vlastníka, resp. zda je nelze považovat za bezdůvodně se přičítící principu rovnosti, tj. za svévolná.“ Ústavní soud dále pokračoval:

„Ústavní soud nebude svým úsudkem o vhodnosti veřejných politik nabrazovat úsudek demokraticky zvoleného zákonodárce, který má ve sféře veřejných politik široké možnosti uvážení, a také za případný neúspěch zvoleného řešení nese politickou odpovědnost. Jinými slovy, zákonodárce může v daňové oblasti činit i neracionální kroky, což ovšem ještě není důvod k zásahu Ústavního soudu. Ten zasáhne až tehdy, dojde-li k omezení vlastnického práva v intenzitě tzv. rdousícího efektu anebo dojde-li k porušení principu rovnosti v jeho akcesorické (zde v návaznosti na další základní práva) nebo neakcesorické podobě.“

53. Krajský soud proto na tomto místě uzavírá, že s ohledem na výše uvedené skutečnosti neshledal namítanou protiústavnost dané právní úpravy, a tedy ani důvody k podání návrhu na zrušení příslušných ustanovení zákonného opatření č. 340/2013 Sb. postupem dle čl. 95 odst. 2 Ústavy České republiky, k čemuž se i Ústavní soud (jak uvedeno shora) opakovaně vyjádřil.

VI. Závěr a náklady řízení

54. Krajský soud tak na základě všech výše uvedených skutečností neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
55. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého žalobce, který neměl ve věci úspěch, nemá vůči žalovanému právo na náhradu nákladů řízení před soudem a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly. Krajský soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních právních předpisů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 21. února 2019

Mgr. Milan Procházka
předseda senátu